

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (druhá komora)

zo 4. júla 2019*

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Slobodné poskytovanie služieb – Smernica 2010/13/EÚ – Audiovizuálne mediálne služby – Televízne vysielanie – Článok 3 ods. 1 a 2 – Sloboda prijímania a vysielania – Podnecovanie nenávisť z dôvodu štátnej príslušnosti – Opatrenia prijaté prijímajúcim členským štátom – Dočasná povinnosť daná poskytovateľom mediálnych služieb a iným osobám, ktoré poskytujú služby vysielania televíznych kanálov alebo televíznych vysielaní cez internet, vysielateľ alebo vykonávať retransmisiu televízneho kanála na území tohto členského štátu výlučne v balíkoch televíznych programov dostupných za poplatok“

Vo veci C-622/17,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Vilniaus apygardos administracinis teismas (Krajský správny súd Vilnius, Litva) z 26. októbra 2017 a doručený Súdnemu dvoru 3. novembra 2017, ktorý súvisí s konaním:

Baltic Media Alliance Ltd

proti

Lietuvos radijo ir televizijos komisija,

SÚDNY DVOR (druhá komora),

v zložení: predseda druhej komory A. Arabadžiev, predseda Súdneho dvora K. Lenaerts, vykonávajúci funkciu sudcu druhej komory, sudcovia T. von Danwitz, C. Vajda (spravodajca) a P. G. Xuereb,

generálny advokát: H. Saugmandsgaard Øe,

tajomník: M. Aleksejev, vedúci oddelenia,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 28. novembra 2018,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

- Baltic Media Alliance Ltd, v zastúpení: R. Audzevičius, advokatas, a H. Stelmokaitis,
- Lietuvos radijo ir televizijos komisija, v zastúpení: A. Iškauskas a J. Nikė, advokatai,
- litovská vláda, v zastúpení: k. Juodelytė, R. Dzikovič a D. Kriaučiūnas, splnomocnení zástupcovia,
- Európska komisia, v zastúpení: A. Steiblytė, G. Braun a S. L. Kalėda, splnomocnení zástupcovia,

* Jazyk konania: litovčina.

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 28. februára 2019,

vyhlásil tento

Rozsudok

- 1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 3 ods. 1 a 2 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2010/13/EÚ z 10. marca 2010 o koordinácii niektorých ustanovení upravených zákonom, iným právnym predpisom alebo správnym opatrením v členských štátoch týkajúcich sa poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb (smernica o audiovizuálnych mediálnych službách) (Ú. v. EÚ L 95, 2010, s. 1).
- 2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi Baltic Media Alliance Ltd (ďalej len „BMA“) a Lietuvos radijo ir televizijos komisija (litovská komisia pre rozhlasové a televízne vysielanie, Litva) (ďalej len „LKRT“), ktorého predmetom je rozhodnutie tejto komisie z 18. mája 2016 (ďalej len „rozhodnutie z 18. mája 2016“) ukladajúce poskytovateľom mediálnych služieb, ktorí vykonávajú svoju činnosť na litovskom území, a iným osobám, ktoré poskytujú litovským spotrebiteľom službu distribúcie televíznych programov alebo televíznych vysielaní cez internet, že môžu distribuovať alebo vykonávať retransmisiu televízneho kanála NTV Mir Lithuania na litovskom území počas 12 mesiacov po nadobudnutí účinnosti tohto rozhodnutia výlučne v balíkoch televíznych programov dostupných za poplatok.

Právny rámec

Európsky dohovor o cezhraničnej televízii

- 3 Článok 4 Európskeho dohovoru o cezhraničnej televízii, podpísaného 5. mája 1989 v Štrasburgu, nazvaný „Sloboda príjmu a prevzatého vysielania“, znie takto:

„Zmluvné strany zabezpečujú slobodu prejavu a informácie v súlade s článkom 10 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd [podpísaného v Ríme 4. novembra 1950], zaručujú slobodu príjmu a na svojom území nebudú obmedzovať prevzaté vysielanie programových služieb, ktoré sú v súlade s ustanoveniami tohto dohovoru.“

Právo Únie

Smernica 89/552/EHS

- 4 Smernica Rady 89/552/EHS z 3. októbra 1989 o koordinácii niektorých ustanovení upravených zákonom, iným právnym predpisom alebo správnym opatrením v členských štátoch týkajúcich sa poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb (Ú. v. ES L 298, s. 23; Mim. vyd. 06/001, s. 224), stanovovala vo svojom štvrtom, deviatom, desiatom a pätnástom odôvodnení:

„keďže Rada Európy prijala Európsky dohovor o cezhraničnej televízii;

...

keďže zákony, iné právne predpisy a správne opatrenia v členských štátoch, ktoré sa týkajú vykonávania činností televízneho vysielania a káblových operátorov, obsahujú rozdielnosti, z ktorých niektoré by mohli brániť voľnému pohybu vysielaní v rámci spoločenstva a mohli by skresliť hospodársku súťaž v rámci spoločného trhu;

keďže všetky takéto obmedzenia slobody pri poskytovaní vysielacích služieb v rámci spoločenstva sa podľa zmluvy musia odstrániť;

...

keďže požiadavka, aby členský štát, z ktorého vysielania pochádzajú, preveroval, či vysielania sú v súlade s vnútroštátnym právom, ako to koordinuje táto smernica, postačuje podľa práva spoločenstva na zabezpečenie voľného pohybu vysielaní bez sekundárnej kontroly na takom istom základe v prijímajúcich členských štátoch; keďže však členský štát môže výnimočne a podľa osobitných podmienok dočasne zastaviť retransmisiu (opakovaný prenos) televíznych vysielaní;“

5 Článok 2 ods. 2 tejto smernice stanovoval:

„Členské štáty zabezpečia slobodu príjmu a neobmedzia retransmisiu televíznych vysielaní z iných členských štátov na svoje územie z dôvodov, ktoré patria do oblastí koordinovaných touto smernicou. Členské štáty môžu dočasne zastaviť retransmisiu televíznych vysielaní, ak sú splnené nasledovné podmienky:

...“

Smernica 97/36/ES

6 Smernica 97/36/ES Európskeho parlamentu a Rady z 30. júna 1997, ktorou sa mení a dopĺňa smernica Rady 89/552/EHS (Ú. v. EÚ L 202, 1997, s. 60; Mím. vyd. 06/002, s. 321), nahradila článok 2 smernice 89/552 novým znením a doplnila nový článok 2a do smernice 89/552, ktorý vo svojich odsekoch 1 a 2 stanovoval:

„1. Členské štáty zabezpečia voľný príjem a neobmedzia retransmisiu televíznych vysielaní z iných členských štátov na ich územie z dôvodov, ktoré patria do oblastí koordinovaných touto smernicou.

2. Členský štát môže dočasne urobiť výnimku odseku 1, ak sa splnia nasledovné podmienky:

...“

Smernica 2010/13

7 Smernica 2010/13 kodifikovala a nahradila smernicu 89/552, zmenenú smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2007/65/ES z 11. decembra 2007 (Ú. v. EÚ L 332, 2007, s. 27). Odôvodnenia 1, 4, 5, 8, 26, 35, 36, 41, 43, 54 a 104 smernice 2010/13 stanovujú:

„(1) Smernica Európskeho parlamentu a Rady 89/552... bola viackrát podstatným spôsobom zmenená... V záujme jasnosti a prehľadnosti by sa mala táto smernica kodifikovať.

...

(4) V oblasti nových technológií prenosu audiovizuálnych mediálnych služieb by úprava regulačného rámca týkajúca sa vykonávania činností televízneho vysielania mala zohľadniť vplyv štrukturálnych zmien, rozširovania informačných a komunikačných technológií (IKT) a technologického rozvoja

na obchodné modely, najmä na financovanie komerčného vysielania, a mala by zabezpečiť optimálne podmienky konkurencieschopnosti a právnej istoty pre európske informačné technológie, mediálny priemysel a služby, ako aj rešpektovanie kultúrnej a jazykovej rozmanitosti.

- (5) Audiovizuálne mediálne služby sú rovnako kultúrnymi, ako aj hospodárskymi službami. Ich narastajúci význam pre spoločnosť, demokraciu – najmä prostredníctvom zabezpečenia slobody informácií, rozmanitosti názorov a plurality médií –, vzdelávanie a kultúru odôvodňuje uplatňovanie osobitných pravidiel na tieto služby.

...

- (8) Pre členské štáty je dôležité, aby sa zabezpečilo zabránenie akýchkoľvek činov, ktoré by sa mohli ukázať ako škodlivé pre voľný pohyb a obchod s televíznymi programami alebo ktoré by mohli podporovať tvorbu dominantných pozícií, ktoré by viedli k obmedzovaniu pluralizmu a slobody televíznych informácií a informačného sektora ako celku.

...

- (26) Na účely tejto smernice by definícia poskytovateľa mediálnej služby nemala zahŕňať fyzické alebo právnické osoby, ktoré iba vysielajú programy, za ktoré nesú redakčnú zodpovednosť tretie strany.

...

- (35) Navrhlo sa ustanovenie radu praktických kritérií, aby sa dôkladným postupom určilo, že iba jeden členský štát má súdnu právomoc nad poskytovateľom mediálnych služieb v súvislosti s poskytovaním služieb, ktorých sa táto smernica týka. Napriek tomu a berúc do úvahy precedentné právo Súdneho dvora... a s cieľom zabrániť prípadom, kde sa vyskytujú medzery v súdnictve, je vhodné odvolávať sa na kritérium zriadenia v zmysle článkov 49 až 55 [ZFEÚ], ako na konečné kritérium určujúce súdnu právomoc členského štátu.

- (36) Požiadavka, aby členský štát, z ktorého vysielania pochádzajú, preveroval, či vysielania sú v súlade s vnútroštátnym právom, ako to koordinuje táto smernica, postačuje podľa práva Únie na zabezpečenie voľného pohybu vysielaní bez sekundárnej kontroly na takom istom základe v prijímajúcich členských štátoch. Členský štát však môže výnimočne a podľa osobitných podmienok dočasne zastaviť retransmisiu (opakovaný prenos) televíznych vysielaní.

...

- (41) Členské štáty by však mali mať možnosť uplatniť podrobnejšie alebo prísnejšie pravidlá v oblastiach koordinovaných touto smernicou voči poskytovateľom audiovizuálnych mediálnych služieb, ktorí patria pod ich právomoc, a zároveň zabezpečiť, aby boli tieto pravidlá v súlade so všeobecnými zásadami práva Únie. Pre prípady, keď vysielateľ, na ktorého sa vzťahuje právomoc jedného členského štátu, poskytuje televízne vysielanie, ktoré celkom alebo z väčšej časti smeruje na územie iného členského štátu, by bola vhodným riešením, ktoré zohľadňuje obavy členských štátov bez toho, aby spochybnilo riadne uplatňovanie zásady krajiny pôvodu, požiadavka, aby členské štáty navzájom spolupracovali, v prípade obchádzania pravidiel by mala byť riešením kodifikácia judikatúry Súdneho dvora..., spolu s účinnejším postupom. Pojem pravidlá v záujme širokej verejnosti sa v judikatúre Súdneho dvora vytvoril v súvislosti s článkami 43 a 49 [ES] (teraz článkami 49 a 56 [ZFEÚ]) a zahŕňa okrem iného pravidlá ochrany spotrebiteľov, ochrany maloletých a kultúrnu politiku. Členský štát žiadajúci o spoluprácu by mal zabezpečiť, aby osobitné vnútroštátne pravidlá boli objektívne nevyhnutné, uplatňované nediskriminačným spôsobom a primerané.

...

(43) Podľa tejto smernice môžu členské štáty napriek uplatneniu zásady krajiny pôvodu prikróčiť k opatreniam obmedzujúcim slobodu pohybu televízneho vysielania, ale len za istých podmienok ustanovených v tejto smernici a pri dodržaní postupu ustanoveného v tejto smernici. Podľa Súdneho dvora je však akékoľvek obmedzenie slobody poskytovania služieb, ako napríklad výnimku z niektorej základnej zásady zmluvy, potrebné vykladať obmedzujúcim spôsobom...

...

(54) Členské štáty môžu voľne rozhodnúť o prijatí akýchkoľvek opatrení, ktoré pokladajú za vhodné v súvislosti s audiovizuálnymi mediálnymi službami, ktoré prichádzajú z tretích krajín, a ktoré nespĺňajú podmienky uvedené v článku 2, a to za predpokladu, že sú v súlade s právnymi predpismi Únie a medzinárodnými záväzkami Únie.

...

(104) Keďže ciele tejto smernice, a to vytvorenie priestoru bez vnútorných hraníc pre audiovizuálne mediálne služby pri súčasnom zabezpečení vysokej úrovne ochrany cieľov všeobecného záujmu, najmä ochrany maloletých a ľudskej dôstojnosti, ako aj podpory práv osôb s postihnutím, nie je možné uspokojivo dosiahnuť na úrovni členských štátov, ale z dôvodov rozsahu a dôsledkov tejto smernice ho možno lepšie dosiahnuť na úrovni Únie, môže Únia prijať opatrenia v súlade so zásadou subsidiarity podľa článku 5 [ZEU]. ...“

8 Článok 1 smernice 2010/13, ktorý je súčasťou kapitoly I tejto smernice s názvom „Definície“, vo svojom odseku 1 písm. a) a c) až f) stanovuje:

„Na účely tejto smernice sa uplatnia tieto definície:

a) ‚audiovizuálna mediálna služba‘ je:

i) služba, ako ju vymedzujú články 56 a 57 [ZFEÚ], za ktorú je redakčne zodpovedný poskytovateľ mediálnej služby a ktorej hlavným účelom je poskytovanie programov s cieľom informovať, zabávať alebo vzdelávať širokú verejnosť elektronickými komunikačnými sieťami v zmysle článku 2 písm. a) smernice [Európskeho parlamentu a Rady 2002/21/ES zo 7. marca 2002 o spoločnom regulačnom rámci pre elektronické komunikačné siete a služby (rámcová smernica) (Ú. v. ES L 108, 2002, s. 33; Mim. vyd. 13/029, s. 349)]. Takéto audiovizuálne mediálne služby sú televízne vysielanie, ako ho vymedzuje písmeno e) tohto odseku, alebo audiovizuálna mediálna služba na požiadanie v zmysle písmena g) tohto odseku;

...

...

c) ‚redakčná zodpovednosť‘ znamená vykonávanie účinnej kontroly nad výberom programov a nad ich usporiadaním do chronologickej štruktúry v prípade televízneho vysielania alebo v prípade audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie do katalógu programov. Redakčná zodpovednosť nevyhnutne neznamená akúkoľvek právnu zodpovednosť podľa vnútroštátneho práva za poskytovaný obsah alebo služby;

d) ‚poskytovateľ mediálnych služieb‘ je fyzická alebo právnická osoba, ktorá má redakčnú zodpovednosť za výber audiovizuálneho obsahu audiovizuálnej mediálnej služby a určuje spôsob, akým je organizovaná;

e) ‚televízne vysielanie‘ alebo ‚televízna relácia‘ (t. j. lineárna audiovizuálna mediálna služba) je audiovizuálna mediálna služba poskytovaná poskytovateľom mediálnej služby pre simultánne sledovanie programov na základe programovej štruktúry;

f) „vysielať“ je poskytovateľ mediálnej služby, ktorou je televízne vysielanie“.

9 Podľa článku 2 ods. 1 až 3 smernice 2010/13:

„1. Každý členský štát zabezpečí, aby všetky audiovizuálne mediálne služby vysielané poskytovateľmi mediálnej služby, na ktorých sa vzťahuje jeho právomoc, boli v súlade s pravidlami právneho systému, ktorý sa uplatňuje na audiovizuálne mediálne služby určené pre verejnosť v tomto členskom štáte.

2. Na účely tejto smernice sa vzťahuje právomoc členského štátu na ktoréhokoľvek z nasledujúcich poskytovateľov mediálnej služby:

a) poskytovatelia usadení v tomto členskom štáte v súlade s odsekom 3;...

...

3. Na účely tejto smernice sa poskytovateľ mediálnej služby považuje za usadeného v členskom štáte v týchto prípadoch:

a) ak poskytovateľ mediálnej služby má svoje sídlo v tomto členskom štáte a redakčné rozhodnutia o audiovizuálnej mediálnej službe sa prijímajú v tomto členskom štáte;

b) ak poskytovateľ mediálnej služby má svoje sídlo v jednom členskom štáte, ale redakčné rozhodnutia o audiovizuálnej mediálnej službe sa prijímajú v inom členskom štáte, považuje sa za poskytovateľa usadeného v tom členskom štáte, kde pôsobí podstatná časť zamestnancov zapojených do výkonu činnosti audiovizuálnej mediálnej služby; v prípade, že podstatná časť zamestnancov zapojených do výkonu činnosti audiovizuálnej mediálnej služby pôsobí v každom z týchto členských štátov, poskytovateľ mediálnej služby sa považuje za usadeného v tom členskom štáte, kde má svoje sídlo; v prípade, že podstatná časť zamestnancov zapojených do výkonu činnosti audiovizuálnej mediálnej služby nepôsobí v žiadnom z týchto členských štátov, poskytovateľ mediálnej služby sa považuje za usadeného v tom členskom štáte, kde prvýkrát začal svoju činnosť v súlade s právnym systémom tohto členského štátu za predpokladu, že udržiava stabilné a účinné spojenie s ekonomikou tohto členského štátu;

c) ak poskytovateľ mediálnej služby má svoje sídlo v jednom členskom štáte, ale rozhodnutia o audiovizuálnej mediálnej službe sa prijímajú v tretej krajine alebo naopak, považuje sa za usadeného v dotknutom členskom štáte za predpokladu, že podstatná časť zamestnancov zapojených do výkonu činnosti audiovizuálnej mediálnej služby pôsobí v tomto členskom štáte.“

10 Článok 3 ods. 1 a 2 tejto smernice stanovuje:

„1. Členské štáty zabezpečia voľný príjem a neobmedzia retransmisie audiovizuálnych mediálnych služieb z iných členských štátov na svoje územie z dôvodov, ktoré patria do oblastí koordinovaných touto smernicou.

2. V súvislosti s televíznym vysielaním môžu členské štáty dočasne urobiť výnimku z odseku 1, ak sa splnia tieto podmienky:

a) televízne vysielanie prichádzajúce z iného členského štátu zjavne, závažne a hrubo porušuje článok 27 ods. 1 alebo 2 a/alebo článok 6;

b) prevádzkovateľ vysielania počas predchádzajúcich 12 mesiacov najmenej dvakrát porušil ustanovenie (ustanovenia) uvedené v písmene a);

- c) dotknutý členský štát písomne oznámil prevádzkovateľovi vysielania a Komisii údajné porušenia a opatrenia, ktoré zamýšľa podniknúť, ak by sa také porušenia znovu vyskytli;
- d) konzultácie s vysielajúcim členským štátom a s Komisiou nepriniesli prijateľné urovnanie sporu do 15 dní od oznámenia ustanoveného v písmene c) a uvádzané porušovanie trvá.

Komisia rozhodne do dvoch mesiacov po oznámení opatrení, ktoré prijal členský štát, o tom, či sú opatrenia zlučiteľné s právnymi predpismi Únie. Ak rozhodne, že nie sú, nariadi sa členskému štátu ukončiť príslušné opatrenia ako súrnu záležitosť.“

11 Článok 4 ods. 2 až 5 uvedenej smernice stanovuje:

„2. V prípadoch, keď členský štát:

- a) využil možnosť prijať podrobnejšie alebo prísnejšie pravidlá v záujme širokej verejnosti podľa odseku 1 a
- b) usúdi, že vysielateľ, na ktorého sa vzťahuje právomoc iného členského štátu, poskytuje televízne vysielanie, ktoré celkom alebo z väčšej časti smeruje na jeho územie,

môže skontaktovať členský štát, ktorý má právomoc, s cieľom dosiahnuť vzájomne uspokojivé riešenie všetkých nastolených problémov. V prípade, že členský štát, ktorý má príslušnú právomoc, dostane od prvého členského štátu odôvodnenú žiadosť, požiada vysielateľa, aby dodržal príslušné pravidlá v záujme širokej verejnosti. Členský štát, ktorý má právomoc, do dvoch mesiacov informuje prvý členský štát o výsledkoch dosiahnutých na základe takejto žiadosti. Každý členský štát môže vyzvať kontaktný výbor zriadený podľa článku 29, aby vec preskúmal.

3. Prvý členský štát, môže prijať vhodné opatrenia voči dotknutému vysielateľovi ak usúdi, že:

- a) výsledky dosiahnuté uplatňovaním odseku 2 nie sú uspokojivé a
- b) dotknutý vysielateľ sa usadil v členskom štáte, ktorý má právomoc, s cieľom obísť prísnejšie pravidlá, ... ktoré by sa naň vzťahovali, ak by bol usadený v prvom členskom štáte.

Takéto opatrenia sú objektívne nevyhnutné, uplatňované nediskriminačným spôsobom a primerané cieľom, ktoré sledujú.

4. Členský štát môže prijať opatrenia podľa odseku 3 iba vtedy, ak sú splnené tieto podmienky:

- a) členský štát oznámil Komisii a členskému štátu, v ktorom je vysielateľ usadený, svoj zámer prijať takéto opatrenia a zároveň uviedol dôvody pre svoj úsudok a
- b) Komisia rozhodla, že opatrenia sú v súlade s právom Únie, a najmä že úsudok členského štátu na prijatie týchto opatrení podľa odsekov 2 a 3 je riadne opodstatnený.

5. Komisia rozhodne do troch mesiacov po oznámení v zmysle odseku 4 písm. a), či sú opatrenia v súlade s právom Únie. Ak Komisia rozhodne, že opatrenia sú nezlučiteľné s právom Únie, príslušný členský štát nesmie prijať navrhované opatrenia.“

12 Podľa článku 6 tejto istej smernice:

„Členské štáty primeranými prostriedkami zabezpečia, aby audiovizuálne mediálne služby poskytované poskytovateľmi mediálnych služieb, na ktorých sa vzťahuje ich právomoc, neobsahovali žiadne podnecovanie nenávisťi na základe rasy, pohlavia, náboženstva alebo národnosti.“

Litovské právo

13 § 19 ods. 1 bod 3 Lietuvos Respublikos visuomenės informavimo įstatymas (litovský zákon o informovaní spoločnosti) z 2. júla 2006 (Žin., 2006, č. 82-3254), v znení uplatniteľnom na spor vo veci samej (ďalej len „zákon o informovaní spoločnosti“), ktorým sa preberá článok 6 smernice 2010/13, stanovuje:

„Zakazuje sa šírenie v médiách informácií, ktoré

...

(3) šíria vojnovú propagandu, podnecujú k vojne alebo nenávisti, vedú k zosmiešňovaniu alebo pohrdaniu, alebo ktoré podporujú diskrimináciu, násilie alebo tvrdé fyzické zaobchádzanie skupiny osôb alebo osoby patriacej do tejto skupiny na základe veku, pohlavia, sexuálnej orientácie, etnického pôvodu, rasy, národnosti, občianstva, jazyka, pôvodu, spoločenského postavenia, viery, presvedčenia, názorov alebo náboženstva;...”

14 § 33 ods. 11 a 12 tohto zákona stanovujú:

„11. Osoby vykonávajúce retransmisiu televíznych kanálov, ako aj a iné osoby, ktoré poskytujú litovským spotrebiteľom službu distribúcie televíznych programov cez internet a/alebo televíznych vysielaní, ktoré tvoria balíky televíznych staníc prenášaných a/alebo vysielaných cez internet, musia dodržiavať pravidlá prijaté [LKRT] týkajúce sa zloženia balíkov a zaručenia práva spotrebiteľov na neustranné informácie, rozmanitosť názorov, kultúr a jazykov a primeranej ochrany maloletých proti nepriaznivým účinkom verejných informácií. Retransmisia alebo vysielanie televíznych kanálov, ktoré zverejnili informácie, ktoré je zakázané vyselať podľa § 19 ods. 1 tretieho pododseku [tohto zákona] sa uloží rozhodnutie, že počas 12 mesiacov odo dňa prijatia rozhodnutia uvedeného v § 33 ods. 12 prvom pododseku sa môže vykonať retransmisia a/alebo vyselať cez internet výlučne v balíkoch televíznych programov distribuovaných za dodatočný poplatok, ktoré v takom prípade nepodliehajú žiadnym subvenciám, podpore alebo koncesiám a ich cena nesmie byť nižšia ako náklady, ktoré vznikli poskytovateľovi služby pri nadobudnutí, retransmisii a/alebo distribúcii cez internet tých televíznych kanálov, ktoré sú súčasťou daných balíkov televíznych kanálov.

12. Ak [LKRT] konštatuje, že na televíznom kanáli, ktorý je vysielaný a/alebo šírený cez internet z členských štátov Európskej únie, štátov Európskeho hospodárskeho priestoru a iných európskych štátov, ktoré ratifikovali [Európsky dohovor o cezhraničnej televízii] alebo vo vysielaniach tohto programu, boli zverejnené, prenášané a propagované informácie, na ktoré sa vzťahuje zákaz šírenia stanovený v § 19 ods. 1 bodoch 1, 2 a 3 [tohto zákona]:

(1) prijme rozhodnutie, na základe ktorého sa má televízny program distribuovať výlučne v balíkoch televíznych programov distribuovaných za dodatočný poplatok a oznámiť prevádzkovateľom vysielania a iným osobám poskytujúcim litovským spotrebiteľom služby týkajúce sa distribúcie televíznych programov a/alebo televíznych vysielaní cez internet;

(2) bezodkladne prijme opatrenia uvedené v § 34¹ tohto zákona s cieľom zabezpečiť, aby vysielanie televíznych programov a/alebo televíznych vysielaní bolo v súlade s požiadavkami stanovenými týmto zákonom.

...”

- 15 Na základe § 34¹ ods. 1 a 3 zákona o informovaní verejnosti sa preberajú článok 3 ods. 1 a 2 smernice 2010/13. § 34¹ ods. 1 tohto zákona stanovuje, že sloboda príjmu audiovizuálnych mediálnych služieb pochádzajúcich najmä z členských štátov je zaručená v Litve. § 34¹ ods. 3 uvedeného zákona stanovuje, že táto sloboda môže byť „dočasne pozastavená“, ak sú splnené štyri podmienky zodpovedajúce podmienkam stanoveným v článku 3 ods. 2 smernice 2010/13.
- 16 Z návrhu na začatie prejudiciálneho konania vyplýva, že základný balík je súbor televíznych kanálov, ktorý je zložený a ponúkaný spotrebiteľom zo strany prevádzkovateľa televízneho vysielania alebo inej osoby poskytujúcej uvedeným spotrebiteľom služby vysielania televíznych kanálov alebo televíznych vysielaní cez internet po zaplatení fixnej sumy. Balík za poplatok je súbor kanálov, ktoré sú distribuované spotrebiteľom po zaplatení dodatočného poplatku, ktorý nie je zahrnutý do ceny základného balíka.

Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

- 17 BMA, spoločnosť zapísaná do registra v Spojenom kráľovstve, je držiteľkou licencie, ktorú jej udelil Office of Communications (Úrad pre komunikácie, Spojené kráľovstvo), na vysielanie televíznej stanice NTV Mir Lithuania.
- 18 LKRT prijala v súlade s § 33 ods. 11 a § 33 ods. 12 bodom 1 zákona o informovaní spoločnosti rozhodnutie z 18. mája 2016. Toto rozhodnutie bolo založené na tom, že program vysielaný 15. apríla 2016 na programe NTV Mir Lithuania s názvom „Ypatingas įvykis. Tyrimas“ (Osobitná udalosť – Vyšetrovanie) obsahoval informácie podnecujúce nenávisť z dôvodu štátnej príslušnosti, ktoré sú podľa § 19 ods. 1 bodu 3 tohto zákona zakázané.
- 19 Dňa 22. júna 2016 LKRT prijala nové rozhodnutie, ktorým sa zmenilo rozhodnutie z 18. mája 2016. Bola zrušená povinnosť vyselať televíznu stanicu NTV Mir Lithuania len v balíkoch distribuovaných za dodatočný poplatok a rozhodlo sa o začatí konania smerujúceho k dočasnému pozastaveniu tejto televíznej stanice, a to na základe §34¹ ods. 3 zákona o informovaní spoločnosti. V tejto súvislosti oznámila spoločnosti BMA porušenie, ktoré zistila vo svojom rozhodnutí z 18. mája 2016, ako aj opatrenia, ktoré zamýšľala prijať v prípade, keby sa také porušenie opakovalo. LKRT tiež oznámila predmetné porušenie úradu pre komunikácie.
- 20 V ten istý deň podala BMA návrh na Vilniaus apygardos administracinis teismas (Krajský správny súd Vilnius, Litva) na zrušenie rozhodnutia z 18. mája 2016. V tomto návrhu BMA najmä tvrdila, že toto rozhodnutie bolo prijaté v rozpore s článkom 3 ods. 2 smernice 2010/13 a že bránilo retransmisii televíznej stanice pochádzajúcej z niektorého členského štátu. Dôvody odôvodňujúce túto prekážku a postup pri prijímaní tohto rozhodnutia mali byť teda v súlade s týmto ustanovením smernice. To však v tomto prípade údajne neplatilo.
- 21 Za týchto podmienok Vilniaus apygardos administracinis teismas (Krajský správny súd Vilnius) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:
- „1. Vzťahuje sa článok 3 ods. 1 a 2 smernice [2010/13] len na prípady, kedy sa prijímajúci členský štát snaží pozastaviť televízne vysielanie a/alebo retransmisiiu televíznych vysielaní, alebo sa vzťahuje aj na iné opatrenia uplatňované prijímajúcim členským štátom s cieľom iným spôsobom obmedziť voľný príjem audiovizuálnych mediálnych služieb a ich retransmisiiu?
2. Majú sa odôvodnenie 8 a článok 3 ods. 1 a 2 smernice [2010/13] vykladať v tom zmysle, že zakazujú prijímajúcemu členskému štátu, potom, ako zistil, že informácie uvedené v článku 6 uvedenej smernice boli zverejnené, vysielané na účely distribúcie a distribuované v televíznom programe prevádzkovateľa vysielania na televíznom kanáli, ktorý je predmetom retransmisie a/alebo vysielania cez internet z iného členského štátu Európskej únie, prijať bez toho, aby boli

splnené podmienky stanovené v článku 3 ods. 2 tejto smernice, rozhodnutie [ako je] uvedené v § 33 ods. 11 a § 33 ods. 12 bode 1 litovského zákona o poskytovaní informácií verejnosti, teda uložiť prevádzkovateľom vysielania pôsobiacim na území prijímajúceho členského štátu a iným osobám, ktoré poskytujú služby distribúcie televíznych programov cez internet dočasne povinnosť vykonávať retransmisiu a/alebo distribuovať televízny program cez internet výlučne v balíkoch televíznych programov dostupných za dodatočný poplatok?“

O prejudiciálnych otázkach

O prípustnosti

- 22 LKRT a litovská vláda tvrdia, že návrh na začatie prejudiciálneho konania je neprípustný.
- 23 Po prvé uvádzajú, že položené otázky majú hypotetickú povahu. Keďže LKRT v ten istý deň, keď sa BMA obrátila na vnútroštátny súd, zmenila rozhodnutie z 18. mája 2016, zrušila povinnosť vysielateľ televízny kanál NTV Mir Lithuania len v balíkoch distribuovaných za dodatočný poplatok a rozhodla začať konanie smerujúce k dočasnému pozastaveniu v súlade s článkom 3 ods. 2 smernice 2010/13, spor vo veci samej sa totiž stal bezpredmetným, pretože BMA už nemá žiadny záujem na tom, aby súd konštatoval protiprávnosť tohto rozhodnutia.
- 24 V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry konanie, ktoré upravuje článok 267 ZFEÚ, je nástrojom spolupráce medzi Súdny dvorom a vnútroštátnymi súdmi, prostredníctvom ktorého Súdny dvor poskytuje týmto súdom výklad práva Únie potrebný na vyriešenie sporu, ktorý prejednáva (pozri najmä rozsudok zo 6. septembra 2016, Petruhhin, C-182/15, EU:C:2016:630, bod 18).
- 25 Z tejto judikatúry tiež vyplýva, že v rámci tejto spolupráce prináleží iba vnútroštátnemu súdu, ktorý prejednáva spor a ktorý nesie zodpovednosť za následné súdne rozhodnutie, aby so zreteľom na osobitosti veci posúdil tak potrebu rozhodnutia v prejudiciálnom konaní pre vydanie svojho rozsudku, ako aj relevantnosť otázok, ktoré kladie Súdny dvor. Preto je Súdny dvor v zásade povinný rozhodnúť, ak sa predložené otázky týkajú výkladu pravidla práva Únie (rozsudok z 10. decembra 2018, Wightman a i., C-621/18, EU:C:2018:999, bod 26, ako aj citovaná judikatúra).
- 26 Z toho vyplýva, že pri otázkach týkajúcich sa práva Únie platí domnienka relevantnosti. Súdny dvor teda môže odmietnuť rozhodnúť o prejudiciálnej otázke podanej vnútroštátnym súdom len vtedy, ak je zjavné, že požadovaný výklad pravidla Únie nemá nijakú súvislosť s existenciou alebo predmetom sporu vo veci samej, pokiaľ ide o hypotetický problém, alebo ak Súdny dvor nedisponuje skutkovými a právnymi podkladmi potrebnými na užitočnú odpoveď na otázky, ktoré sú mu položené (rozsudok z 10. decembra 2018, Wightman a i., C-621/18, EU:C:2018:999, bod 27, ako aj citovaná judikatúra).
- 27 Navyše treba pripomenúť, že v súlade s ustálenou judikatúrou odôvodnením návrhu na začatie prejudiciálneho konania nie je formulovanie poradných názorov na všeobecné alebo hypotetické otázky, ale potreba, ktorá je vnútorne spätá s efektívnym riešením určitého sporu (rozsudok z 10. decembra 2018, Wightman a i., C-621/18, EU:C:2018:999, bod 28, ako aj citovaná judikatúra).
- 28 V prejednávanej veci vnútroštátny súd v návrhu na začatie prejudiciálneho konania uviedol, že bez ohľadu na zmenu rozhodnutia z 18. mája 2016, ktorým LKRT zrušila opatrenia napadnuté spoločnosťou BMA, tento súd bude musieť rozhodnúť o otázke, či LKRT týmto rozhodnutím porušila práva tejto spoločnosti a či uvedené rozhodnutie bolo v čase svojho prijatia v súlade so zákonom.

- 29 BMA v tejto súvislosti tvrdí, že rozhodnutie z 18. mája 2016 bolo účinné od 23. mája do 27. júna 2016, počas tohto obdobia jej spôsobilo škodu a že zmenou tohto rozhodnutia LKRT neuznala jeho nezákonnosť ani neodstránila jeho účinky, ktoré boli už spôsobené. BMA okrem toho uvádza, že konštatovanie nezákonnosti rozhodnutia z 18. mája 2016 umožní najmä zabrániť riziku, že namietaná nezákonnosť sa bude v budúcnosti opakovať.
- 30 Zdá sa teda, že vzhľadom na to, že keďže spoločnosti BMA nebolo ku dňu podania žaloby vo veci samej vyhovené tým, že LKRT zrušila opatrenia, ktoré daná spoločnosť napadla, naďalej prebieha spor pred vnútroštátnym súdom.
- 31 Za týchto podmienok nie je zjavné, že by sa spor vo veci samej stal bezpredmetným, v tom zmysle, že by prejudiciálne otázky nijako nesúviseli s existenciou alebo predmetom sporu, alebo by sa týkali hypotetického problému.
- 32 V druhom rade litovská vláda tvrdí, že opatrenie, ktoré má za následok, že počas dvanásťmesačného obdobia sa televízny kanál môže vysielať výlučne v balíkoch televíznych programov distribuovaných za dodatočný poplatok, ako je ten, o ktorý ide vo veci samej, obmedzuje dostupnosť takého kanála na vnútroštátnom území bez toho, aby obmedzilo retransmisiu audiovizuálnej mediálnej služby. Preto sa na uvedené opatrenie údajne nevzťahuje pôsobnosť článku 3 ods. 1 a 2 smernice 2010/13 a predstavuje samostatné opatrenie prijaté podľa vnútroštátneho práva, čo má za dôsledok, že výklad ustanovení tejto smernice nie je nevyhnutný.
- 33 V tejto súvislosti treba konštatovať, že toto tvrdenie sa netýka prípustnosti návrhu na začatie prejudiciálneho konania, ale týka sa preskúmania veci samej, najmä prvej položenej otázky (pozri analogicky rozsudok zo 4. októbra 1991, Society for Protection of Unborn Children Ireland, C-159/90, EU:C:1991:378, bod 15).
- 34 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy treba považovať návrh na začatie prejudiciálneho konania za prípustný.

O veci samej

Úvodné pripomienky

- 35 V prvom rade je potrebné preskúmať argumentáciu LKRT a litovskej vlády, podľa ktorých televízny kanál, o aký ide vo veci samej, ktorého programy sú vyrobené v treťom štáte, nespadá do pôsobnosti smernice 2010/13, a teda sa na ne nemôže vzťahovať sloboda príjmu a prevzatého vysielenia, ktorú táto smernica zakotvuje.
- 36 Litovská vláda totiž tvrdí, že programy televízneho kanála NTV Mir Lithuania vyrába spoločnosť so sídlom v Rusku a že BMA usadená v Spojenom kráľovstve iba poskytuje jednoduchú službu vysielenia tohto kanála na litovskom území bez toho, aby mala akúkoľvek redakčnú zodpovednosť za jeho obsah.
- 37 V tejto súvislosti treba uviesť, že smernica 2010/13, ako vyplýva z jej odôvodnenia 35, stanovuje niekoľko hmotnoprávných kritérií, ktoré určujú, ktorý členský štát má právomoc konať vo vzťahu k poskytovateľovi mediálnych služieb, pokiaľ ide o poskytovanie služieb tvoriacich predmet tejto smernice.
- 38 Podľa článku 2 ods. 2 písm. a) smernice 2010/13 sa právomoc členského štátu vzťahuje na poskytovateľov mediálnych služieb v zmysle článku 1 ods. 1 písm. d) tejto smernice, ktorí sa považujú za usadených v tomto členskom štáte v súlade s odsekom 3 uvedeného článku 2.

- 39 Po prvé, pokiaľ ide o pojem „poskytovateľ mediálnych služieb“, tento je definovaný v článku 1 ods. 1 písm. d) smernice 2010/13 tak, že označuje fyzickú alebo právnickú osobu, ktorá má redakčnú zodpovednosť za výber audiovizuálneho obsahu audiovizuálnej mediálnej služby a určuje spôsob, akým je organizovaná.
- 40 Pojem „redakčná zodpovednosť“ je definovaný v článku 1 ods. 1 písm. c) tejto smernice ako „vykonávanie účinnej kontroly nad výberom programov a nad ich usporiadaním do chronologickej štruktúry v prípade televízneho vysielania alebo v prípade audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie do katalógu programov“. Výkon tejto kontroly, ktorý sa prejavuje prijímaním redakčných rozhodnutí, a zabezpečovanie z toho vyplývajúcej redakčnej zodpovednosti sú typické pre poskytovateľa mediálnych služieb, ako je definovaný v článku 1 ods. 1 písm. d) uvedenej smernice.
- 41 Fyzická alebo právnická osoba so sídlom v členskom štáte má preto redakčnú zodpovednosť v zmysle článku 1 ods. 1 písm. c) smernice 2010/13 nad programami vysielanej televíznej stanice, ak vyberá a usporadúva programy tohto televízneho kanála do chronologickej štruktúry. V takom prípade teda predstavuje poskytovateľa mediálnych služieb v zmysle článku 1 ods. 1 písm. d) tejto smernice.
- 42 Naopak, ako vyplýva z odôvodnenia 26 smernice 2010/13, definícia poskytovateľa mediálnej služby vylučuje fyzické alebo právnické osoby, ktoré iba vysielajú programy, za ktoré nesú redakčnú zodpovednosť tretie osoby.
- 43 Pokiaľ ide o jednotlivé faktory, ktoré treba v tejto súvislosti zohľadniť, skutočnosť, že dotknutej osobe bola udelená licencia regulačným orgánom členského štátu, hoci môže predstavovať nepriamy dôkaz o tom, že táto osoba zabezpečovala redakčnú zodpovednosť za programy vysielaného televízneho kanála, nemôže byť, ako uviedol generálny advokát v bode 40 svojich návrhov, rozhodujúca, keďže normotvorca Únie neharmonizoval smernicou 2010/13 udeľovanie licencií alebo správnych povolení na poskytovanie audiovizuálnych mediálnych služieb. Okrem toho treba posúdiť, či má dotknutá osoba právomoc rozhodovať v poslednom stupni o samotnej audiovizuálnej ponuke, čo predpokladá, že má k dispozícii dostatok materiálnych a ľudských zdrojov na to, aby mohli prevziať takúto zodpovednosť, ako uviedol generálny advokát v bodoch 43 až 45 svojich návrhov.
- 44 Po druhé článok 2 ods. 3 písm. a) až c) smernice 2010/13 vymenúva prípady, keď sa poskytovateľ mediálnych služieb považuje za usadeného v členskom štáte, a teda spadá do pôsobnosti tejto smernice.
- 45 Z článku 2 ods. 3 písm. a) smernice 2010/13 vyplýva, že poskytovateľ mediálnej služby sa považuje za usadeného v členskom štáte v prípade, ak tento poskytovateľ má svoje sídlo v tomto členskom štáte a „redakčné rozhodnutia o audiovizuálnej mediálnej službe sa prijímajú v tomto členskom štáte“.
- 46 Z toho vyplýva, že na účely určenia, či fyzická alebo právnická osoba spadá do pôsobnosti smernice 2010/13 na základe článku 2 ods. 3 písm. a) tejto smernice, je potrebné overiť nielen to, či dotknutá osoba, ktorá má redakčnú zodpovednosť za poskytnuté audiovizuálne mediálne služby, má svoje sídlo v členskom štáte, ale aj to, či sa redakčné rozhodnutia o týchto službách prijímajú v tomto členskom štáte.
- 47 Hoci takéto overenie predstavuje skutkovú otázku, ktorej posúdenie prináleží vnútroštátnemu súdu, Súdny dvor mu môže poskytnúť výklad práva Únie potrebný na vyriešenie sporu, ktorý prejednáva.
- 48 Na účely overenia uvedeného v bode 46 tohto rozsudku je dôležité zistiť, či sa redakčné rozhodnutia o audiovizuálnych mediálnych službách uvedené v bode 40 tohto rozsudku prijímajú v členskom štáte, na ktorého území má dotknutý poskytovateľ mediálnej služby svoje sídlo.

- 49 Za týchto okolností treba uviesť, že miesto, kde sa tieto redakčné rozhodnutia o audiovizuálnych mediálnych službách prijímajú, je relevantné aj na účely uplatnenia hmotnoprávných kritérií stanovených v článku 2 ods. 3 písm. b) a c) smernice 2010/13.
- 50 V tejto súvislosti na jednej strane z prvej vety článku 2 ods. 3 písm. b) smernice 2010/13 vyplýva, že ak „poskytovateľ mediálnej služby má svoje sídlo v jednom členskom štáte, ale redakčné rozhodnutia o audiovizuálnej mediálnej službe sa prijímajú v inom členskom štáte, považuje sa za poskytovateľa usadeného v tom členskom štáte, kde pôsobí podstatná časť zamestnancov zapojených do výkonu činnosti audiovizuálnej mediálnej služby“. Na druhej strane článok 2 ods. 3 písm. c) tejto smernice stanovuje, že „ak poskytovateľ mediálnej služby má svoje sídlo v jednom členskom štáte, ale rozhodnutia o audiovizuálnej mediálnej službe sa prijímajú v tretej krajine alebo naopak, považuje sa za usadeného v dotknutom členskom štáte za predpokladu, že podstatná časť zamestnancov zapojených do výkonu činnosti audiovizuálnej mediálnej služby pôsobí v tomto členskom štáte“.
- 51 Okrem toho, ako vyplýva zo znenia článku 2 ods. 3 písm. b) smernice 2010/13 a článku 2 ods. 3 písm. c) tejto smernice, miesto sídla poskytovateľa mediálnej služby, ako aj miesto, kde pôsobia zamestnanci zapojení do výkonu činnosti jeho audiovizuálnej mediálnej služby, sú tiež relevantné na účely uplatnenia týchto ustanovení.
- 52 Z preskúmania, ktoré bolo uvedené v bodoch 38 až 51 tohto rozsudku, vyplýva, že vykonávanie redakčnej zodpovednosti za audiovizuálne mediálne služby je typické pre poskytovateľa týchto služieb v zmysle článku 1 ods. 1 písm. d) smernice 2010/13. Navyše miesto, v ktorom má poskytovateľ mediálnej služby svoje sídlo a miesto, v ktorom sa prijímajú redakčné rozhodnutia o týchto službách, rovnako ako prípadne miesto, v ktorom pôsobia zamestnanci zapojení do výkonu činností pre tieto služby, predstavujú relevantné kritériá na účely overenia, či je tento dodávateľ usadený v členskom štáte v súlade s článkom 2 ods. 3 tejto smernice, v tom zmysle, že služby, ktoré poskytuje, spadajú do pôsobnosti smernice 2010/13. Naproti tomu skutočnosť, že programy televízneho kanála, ktoré sú vysielané na území členského štátu, môžu byť vyrobené v tretej krajine, nie je na tieto účely relevantné.
- 53 Po druhé treba preskúmať tvrdenie litovskej vlády, podľa ktorého je potrebné uplatniť litovskú právnu úpravu, lebo kanál NTV Mir Lithuania je určený výlučne pre litovské územie, a BMA sa podľa tohto tvrdenia usadila v inom členskom štáte než v Litovskej republike len s cieľom obchádzať túto právnu úpravu.
- 54 V tejto súvislosti stačí uviesť, že článok 4 ods. 2 až 5 smernice 2010/13 stanovuje osobitný postup na riešenie situácií, v ktorých prevádzkovateľ televízneho vysielania spadajúci do právomoci členského štátu poskytuje televízne vysielanie, ktoré celkom alebo z väčšej časti smeruje na územie iného členského štátu. Za predpokladu splnenia podmienok a dodržania procesného postupu podľa tohto ustanovenia prijímajúci členský štát totiž môže na takýto subjekt uplatniť svoje pravidlá všeobecného verejného záujmu alebo iné prísnejšie pravidlá v oblastiach koordinovaných touto smernicou.
- 55 V prejednávanej veci je však nesporné, že LKRT nasledovala pri prijatí rozhodnutia z 18. mája 2016 takýto postup.
- 56 Z uvedeného vyplýva, že ani okolnosť, že programy televízneho kanála NTV Mir Lithuania môžu byť vyrábané v tretej krajine, ani okolnosť – ak je pravda, že Litovská republika nedodrжала osobitný postup upravený smernicou 2010/13 –, že tento kanál, ktorého poskytovateľ je usadený v inom členskom štáte, je určený výlučne pre litovské územie, nezbavuje Litovskú republiku povinnosti uplatniť túto smernicu.

O prvej prejudiciálnej otázke

- 57 Svojou prvou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má článok 3 ods. 1 a 2 smernice 2010/13 vykladať v tom zmysle, že opatrenie týkajúce sa verejného poriadku prijaté členským štátom, ktoré spočíva v povinnosti poskytovateľov mediálnych služieb, ktorých vysielanie je určené na územie tohto členského štátu, a ostatných osôb, ktoré spotrebiteľom uvedeného členského štátu poskytujú službu vysielania televíznych kanálov alebo televíznych vysielaní cez internet, vysielat' televízny kanál pochádzajúci z iného členského štátu alebo vykonávať jeho retransmisiu na území tohto členského štátu počas obdobia 12 mesiacov výlučne v balíkoch televíznych programov dostupných za poplatok, spadá do tohto ustanovenia.
- 58 Odpoveď Súdneho dvora na túto otázku spočíva na predpoklade, že BMA, na ktorú sa vzťahujú opatrenia, o ktoré ide vo veci samej, je poskytovateľom mediálnych služieb so sídlom v inom členskom štáte než v Litovskej republike, a to v Spojenom kráľovstve Veľkej Británie a Severného Írska, na ktorý sa vzťahuje pôsobnosť smernice 2010/13 v súlade s jej článkami 1 a 2, čo musí overiť vnútroštátny súd, pričom mu prináleží zohľadniť skutočnosti uvedené v bodoch 37 až 52 tohto rozsudku.
- 59 Na druhej strane, pokiaľ iné osoby, ktoré poskytujú litovským spotrebiteľom službu prenosu televíznych staníc alebo televíznych vysielaní, nie sú „poskytovateľom mediálnych služieb“ v zmysle článku 1 ods. 1 písm. d) smernice 2010/13, nespádajú tieto osoby pod článok 3 ods. 1 a 2 tejto smernice.
- 60 Okrem toho treba poznamenať, že na poskytovateľa mediálnej služby so sídlom v Litve sa vzťahuje právomoc tohto členského štátu, ako to vyplýva z článku 2 smernice 2010/13, v dôsledku čoho sa na neho nemôže uplatniť článok 3 ods. 1 a 2 tejto smernice.
- 61 S cieľom odpovedať na prvú otázku treba pripomenúť, že článok 3 ods. 1 smernice 2010/13 stanovuje, že členské štáty zabezpečia slobodu príjmu a neobmedzujú na svojom území retransmisiu audiovizuálnych mediálnych služieb pochádzajúcich z iných členských štátov z dôvodov, ktoré patria do oblastí koordinovaných touto smernicou, medzi ktorými sa nachádzajú opatrenia proti podnecovaniu k nenávisťi podľa článku 6 uvedenej smernice. Pokiaľ však ide o televízne vysielanie, článok 3 ods. 2 tej istej smernice umožňuje členským štátom dočasne sa odchýliť od odseku 1 uvedeného článku 3, ak dodržia určité hmotnoprávne a procesné podmienky.
- 62 Z návrhu na začatie prejudiciálneho konania vyplýva, že medzi jednak BMA a jednak LKRT a litovskou vládou neexistuje zhoda, pokiaľ ide o rozsah článku 3 ods. 1 a 2 smernice 2010/13. Zatiaľ čo BMA tvrdí, že toto ustanovenie sa vzťahuje na všetky obmedzenia zo strany prijímajúceho členského štátu, čo sa týka slobody prijímania a retransmisie televíznych vysielaní, t. j. obmedzenie, ktoré sa musí chápať v zmysle pojmu obmedzenie uvedeného v článku 56 ZFEÚ, LKRT a litovská vláda sa domnievajú, že uvedené ustanovenie sa vzťahuje len na úplné pozastavenie príjmu a retransmisie televíznych vysielaní.
- 63 Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora je pri výklade ustanovenia práva Únie potrebné zohľadniť nielen znenie ustanovenia a ciele, ktoré sleduje, ale aj kontext a ustanovenia práva Únie ako celok. Aj vývoj ustanovenia práva Únie môže obsahovať relevantné prvky pre jeho výklad (pozri najmä rozsudok z 3. októbra 2013, Inuit Tapiriit Kanatami a i./Parlament a Rada, C-583/11 P, EU:C:2013:625, bod 50).
- 64 Po prvé, pokiaľ ide o znenie článku 3 ods. 1 a 2 smernice 2010/13, tento článok neumožňuje sám určiť povahu opatrení, na ktoré sa toto ustanovenie vzťahuje.
- 65 Po druhé, pokiaľ ide o kontext, do ktorého patrí článok 3 ods. 1 a 2 smernice 2010/13 a ciele tejto smernice, treba uviesť, ako uviedol generálny advokát v bode 59 svojich návrhov, že hoci táto smernica v oblasti audiovizuálnych mediálnych služieb konkretizuje slobodné poskytovanie služieb zaručené článkom 56 ZFEÚ tým, že vytvára, ako vyplýva z jej odôvodnenia 104, „priesto[r] bez vnútorných

hraníc“ pre tieto služby, zároveň sa zohľadňuje, ako o tom svedčí jej odôvodnenie 5, aj hospodársky kultúrny charakter týchto služieb a význam týchto služieb pre demokraciu, vzdelávanie a kultúru, čo odôvodňuje uplatňovanie osobitných pravidiel na tieto služby.

- 66 Navyše z deviateho a desiateho odôvodnenia smernice 89/552 vyplývalo, že prekážky, ktoré normotvorca Únie zamýšľal zrušiť, boli prekážky, ktoré vyplývali z rozdielností existujúcich medzi ustanoveniami členských štátov, ktoré sa týkali vykonávania činností vysielania a distribúcie televíznych programov. Touto smernicou koordinovanými oblasťami tak boli len oblasti týkajúce sa televízneho vysielania v pravom zmysle slova, ako bolo definované v článku 1 písm. a) uvedenej smernice (pozri v tomto zmysle rozsudok z 22. septembra 2011, *Mesopotamia Broadcast a Roj TV*, C-244/10 a C-245/10, EU:C:2011:607, body 31 a 32).
- 67 Z odôvodnení 1 a 4 smernice 2010/13 vyplýva, že táto smernica kodifikuje smernicu 89/552 s ohľadom na nové technológie prenosu audiovizuálnych mediálnych služieb. To znamená, že oblasti koordinované touto prvou smernicou sa vzťahujú len na poskytovanie audiovizuálnych mediálnych služieb v pravom zmysle slova.
- 68 Po tretie, pokiaľ ide o vývoj ustanovenia článku 3 smernice 2010/13, treba uviesť, že článok 2 ods. 2 prvý pododsek druhá veta smernice 89/552 vo svojom pôvodnom znení uvádzal možnosť členských štátov dočasne „zastaviť“ retransmisiu televíznych vysielaní, ak sú splnené podmienky, ktoré boli v ňom uvedené. Hoci normotvorca Únie zaviedol pri zmene smernice 89/552 smernicou 97/36 nový článok 2a, ktorý vo svojom odseku 2 prvom pododseku v podstate prebral pôvodné znenie článku 2 ods. 2 prvého pododseku druhej vety tejto smernice, pričom nahradil sloveso „zastaviť“ slovesom „urobiť výnimku“, v odôvodnení smernice 97/36 nie je nič, ako uviedol generálny advokát v bode 57 svojich návrhov, čo by napovedalo tomu, že touto zmenou mal normotvorca Únie v úmysle prehodnotiť povahu opatrení, na ktoré sa vzťahuje. Naopak pätnáste odôvodnenie smernice 89/552 stále a bez ohľadu na túto zmenu uvádza možnosť prijímajúceho členského štátu „dočasne zastaviť retransmisiu (opakovaný prenos) televíznych vysielaní“, čo je ustanovenie, ktoré je v súčasnosti uvedené v odôvodnení 36 smernice 2010/13.
- 69 Okrem toho je potrebné dodať, že Európsky dohovor o cezhraničnej televízii, ktorý bol vypracovaný v rovnakom čase ako smernica 89/552 a na ktorý odkazuje štvrté odôvodnenie tejto smernice, vo svojom článku 4, ktorý obsahuje podobné ustanovenie ako článok 3 ods. 1 smernice 2010/13, vyžaduje, aby zmluvné strany tohto dohovoru „zaručovali slobodu príjmu“ a „[neobmedzovali] prevzaté vysielanie“ programových služieb na svojom území, ktoré patria do pôsobnosti uvedeného dohovoru a ktoré sú v súlade s jeho ustanoveniami.
- 70 Skutočnosť, že normotvorca Únie sa v znení článku 3 ods. 1 smernice 2010/13 inšpiroval pojmom uvedeným v článku 4 Európskeho dohovoru o cezhraničnej televízii, vyplýva aj z toho, že pojem „voľný príjem“ a „obmedzenie“ majú v kontexte tejto smernice osobitný význam, ktorý je užší než pojem „obmedzenie slobodného poskytovania služieb“ uvedený v článku 56 ZFEÚ.
- 71 V tejto súvislosti treba uviesť, že Súdny dvor rozhodol, pokiaľ ide o smernicu 89/552, zmenenú smernicou 97/36, ktorej článok 2a ods. 1 a 2 zodpovedá v podstate článku 3 ods. 1 a 2 smernice 2010/13, že táto prvá smernica stanovovala zásadu, podľa ktorej prijímajúci členský štát uznáva kontrolnú funkciu členského štátu, z ktorého vysielania pochádzajú, vo vzťahu k audiovizuálnym mediálnym službám vysielaným poskytovateľmi mediálnej služby, na ktorých sa vzťahuje jeho právomoc (pozri v tomto zmysle rozsudok z 22. septembra 2011, *Mesopotamia Broadcast a Roj TV*, C-244/10 a C-245/10, EU:C:2011:607, bod 35).
- 72 V tejto súvislosti Súdny dvor zdôraznil, že preskúmanie uplatňovania práva členského štátu, z ktorého vysielanie pochádza, uplatniteľného na audiovizuálne mediálne služby a dodržiavania ustanovení smernice 89/552, zmenenej smernicou 97/36, prináleží len členskému štátu, z ktorého tieto služby pochádzajú, a že prijímajúci členský štát nie je oprávnený vykonávať svoju vlastnú kontrolu z dôvodov,

ktoré patria do oblastí koordinovaných touto smernicou (pozri v tomto zmysle rozsudok z 22. septembra 2011, Mesopotamia Broadcast a Roj TV, C-244/10 a C-245/10, EU:C:2011:607, bod 36, ako aj citovanú judikatúru).

- 73 Naproti tomu smernica 2010/13 v zásade nebráni uplatňovaniu vnútroštátnej právnej úpravy, ktorá vo všeobecnosti sleduje cieľ všeobecného záujmu, bez toho, aby zaviedla druhú kontrolu televíznych vysielaní, ktorá by sa pridávala ku kontrole, ktorú má vykonať vysielajúci členský štát (pozri v tomto zmysle rozsudok z 9. júla 1997, De Agostini a TV-Shop, C-34/95 až C-36/95, EU:C:1997:344, bod 34).
- 74 Z rozsudku z 9. júla 1997, De Agostini a TV-Shop (C-34/95 až C-36/95, EU:C:1997:344), vyplýva, že na vnútroštátne opatrenie sledujúce cieľ všeobecného záujmu, ktorý upravuje niektoré aspekty šírenia alebo distribúcie audiovizuálnych mediálnych služieb, sa nevzťahuje článok 3 ods. 1 a 2 smernice 2010/13, pretože v opačnom prípade by sa zaviedla druhá kontrola televíznych vysielaní, ktorá by sa pridala ku kontrole, ktorú je vysielajúci členský štát povinný vykonať.
- 75 Súdny dvor v bode 50 rozsudku z 22. septembra 2011, Mesopotamia Broadcast a Roj TV (C-244/10 a C-245/10, EU:C:2011:607), uviedol, že do smernice 89/552, zmenenej smernicou 97/36, nespádajú právne predpisy členského štátu, ktoré sa osobitne nevzťahujú na vysielanie a distribúciu programov a ktoré vo všeobecnosti sledujú cieľ verejného poriadku, ale bez toho, aby bránili samotnej retransmisii audiovizuálnych mediálnych služieb na území daného štátu pochádzajúcich z iných členských štátov.
- 76 Bod 50 rozsudku z 22. septembra 2011, Mesopotamia Broadcast a Roj TV (C-244/10 a C-245/10, EU:C:2011:607), sa však nemá vykladať v tom zmysle, že vnútroštátne opatrenie predstavuje prekážku v zmysle článku 3 ods. 1 smernice 2010/13, pokiaľ právna úprava, na základe ktorej sa opatrenie prijíma, upravuje niektoré aspekty šírenia alebo distribúcie audiovizuálnych mediálnych služieb, akými sú napríklad spôsoby vysielania týchto služieb alebo distribúcie.
- 77 Takéto obmedzenie nepredstavuje vnútroštátne opatrenie, ktoré vo všeobecnosti sleduje cieľ verejného poriadku a upravuje spôsoby distribúcie televízneho kanála spotrebiteľom v prijímajúcom členskom štáte, pokiaľ takéto podmienky nebránia v pravom zmysle slova retransmisii uvedeného kanála. Takéto opatrenie totiž nezavádza druhú kontrolu vysielania predmetného kanála, ktorá by sa pridávala ku kontrole, ktorú je povinný vykonať vysielajúci členský štát.
- 78 Pokiaľ ide o opatrenie, o ktoré ide vo veci samej, z pripomienok, ktoré predložili LKRT a litovská vláda, po prvé vyplýva, že prijatím § 33 ods. 11 a § 33 ods. 12 bodu 1 zákona o informovaní spoločnosti, na základe ktorého bolo prijaté rozhodnutie z 18. mája 2016, mal vnútroštátny zákonodarca v úmysle bojovať proti aktívnemu rozširovaniu informácií diskreditujúcich litovský štát a ohrozujúcich jeho postavenie štátu s ohľadom na osobitne významný vplyv televízneho vysielania na tvorbu verejnej mienky, chrániť bezpečnosť litovského informačného priestoru, ako aj zabezpečiť a chrániť záujem verejnosti na tom, aby bola riadne informovaná. Informácie, na ktoré sa vzťahuje toto ustanovenie, sú informácie spadajúce pod zákaz stanovený v článku 19 tohto zákona, medzi ktoré patria informácie vyzývajúce na prevrat litovského ústavného zriadenia s použitím sily, čo by viedlo k ohrozeniu zvrchovanosti Litovskej republiky, jej územnej celistvosti a politickej nezávislosti, informácie spočívajúce v propagovaní vojny, podnecovaní k vojne alebo nenávisti, informácie vedúce k zosmiešňovaniu alebo pohrdaniu, alebo ktoré podporujú diskrimináciu, násilie alebo tvrdé fyzické zaobchádzanie proti skupine osôb alebo osobe patriacej do tejto skupiny najmä z dôvodu jej štátnej príslušnosti.
- 79 Vo svojich pripomienkach pred Súdnym dvorom LKRT spresnila, že rozhodnutie z 18. mája 2016 bolo prijaté na základe toho, že jeden z programov vysielaných na kanáli NTV Mir Lithuania obsahoval falošné informácie, ktoré podnecovali k nepriateľstvu a nenávisti založených na štátnej príslušnosti voči pobaltským štátom a ktoré sa týkali kolaborácie litovských a lotyšských občanov v rámci holokaustu a údajnej nacionalistickej a neonacistickej vnútroštátnej politiky, ktorá predstavovala hrozbu pre ruskú národnostnú menšinu žijúcu na území týchto krajín. Tento program sa podľa LKRT

zameriaval na rusky hovoriacu menšinu v Litve a prostredníctvom rôznych techník propagandy sa usiloval negatívnym a sugestívnym spôsobom ovplyvniť názor tejto sociálnej skupiny s ohľadom na vnútornú a vonkajšiu politiku Litvy, Estónska a Lotyšska, prehĺbiť rozdiely a polarizáciu spoločnosti, ako aj zamerať sa na napätie v regióne východnej Európy vytvorené západnými krajinami a na postavenie Ruskej federácie ako obeť.

- 80 Zo spisu, ktorý má Súdny dvor k dispozícii, nevyplýva, že by tieto zistenia boli spochybnené, čo však musí overiť vnútroštátny súd. Na základe toho treba opatrenie, o aké ide vo veci samej, považovať za opatrenie, ktoré vo všeobecnosti sleduje cieľ verejného poriadku.
- 81 Po druhé LKRT a litovská vláda vo svojich písomných pripomienkach spresnili, že rozhodnutie z 18. mája 2016 ukladajúce poskytovateľom mediálnych služieb, ktorých vysielanie je určené na litovské územie, a ďalším osobám, ktoré litovským spotrebiteľom poskytujú službu vysielania televíznych kanálov alebo televíznych vysielaní cez internet, vysielateľ alebo vykonávať retransmisiu kanála NTV Mir Lithuania na tomto území počas obdobia 12 mesiacov výlučne v balíkoch televíznych programov dostupných za poplatok, upravuje len spôsoby distribúcie tohto kanála litovským spotrebiteľom. Zároveň je vo veci samej nesporné, že rozhodnutie z 18. mája 2016 neprerušuje ani nezakazuje retransmisiu tohto istého kanála na litovskom území, pretože tento kanál môže byť napriek uvedenému rozhodnutiu stále legálne vysielaný na tomto území a litovskí spotrebiteľia ho môžu naďalej pozeráť, pokiaľ si predplatia balík televíznych programov dostupných za poplatok.
- 82 V dôsledku toho také opatrenie, o aké ide vo veci samej, nebráni samotnej retransmisii na území prijímajúceho členského štátu televízneho vysielania kanála, na ktorý sa vzťahuje toto opatrenie, ktorý pochádza z iného členského štátu.
- 83 Takéto opatrenie teda nespadá do pôsobnosti článku 3 ods. 1 a 2 smernice 2010/13.
- 84 Vzhľadom na všetky predchádzajúce úvahy treba na prvú otázku odpovedať tak, že článok 3 ods. 1 a 2 smernice 2010/13 sa má vykladať v tom zmysle, že opatrenie týkajúce sa verejného poriadku prijaté členským štátom, ktoré spočíva v povinnosti danej poskytovateľom mediálnych služieb, ktorých vysielanie je určené pre územie tohto členského štátu, a iným osobám, ktoré spotrebiteľom uvedeného členského štátu poskytujú službu vysielania televíznych kanálov alebo televíznych vysielaní cez internet, vysielateľ televízny kanál pochádzajúci z iného členského štátu alebo vykonávať jeho retransmisiu na území tohto členského štátu počas obdobia 12 mesiacov výlučne v balíkoch televíznych programov dostupných za poplatok, ale bez toho, aby bránilo retransmisii televízneho vysielania v pravom zmysle slova na území tohto členského štátu, nespadá do tohto ustanovenia.

O druhej otázke

- 85 So zreteľom na odpoveď na prvú prejudiciálnu otázku nie je potrebné odpovedať na druhú prejudiciálnu otázku.

O trovách

- 86 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (druhá komora) rozhodol takto:

Článok 3 ods. 1 a 2 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2010/13/EÚ z 10. marca 2010 o koordinácii niektorých ustanovení upravených zákonom, iným právnym predpisom alebo správnym opatrením v členských štátoch týkajúcich sa poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb (smernica o audiovizuálnych mediálnych službách) sa má vykladať v tom zmysle, že opatrenie týkajúce sa verejného poriadku prijaté členským štátom, ktoré spočíva v povinnosti danej poskytovateľom mediálnych služieb, ktorých vysielanie je určené pre územie tohto členského štátu, a iným osobám, ktoré spotrebiteľom uvedeného členského štátu poskytujú službu vysielania televíznych kanálov alebo televíznych vysielaní cez internet, vysielateľ televízny kanál pochádzajúci z iného členského štátu alebo vykonávať jeho retransmisiu na území tohto členského štátu počas obdobia 12 mesiacov výlučne v balíkoch televíznych programov dostupných za poplatok, ale bez toho, aby bránilo retransmisii televízneho vysielania v pravom zmysle slova na území tohto členského štátu, nespadá do tohto ustanovenia.

Podpisy